Raatajain vaimoille

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta.)

vuokraa, niin on tällä talon omistajalla oikeus ajaa teidät ulos huoneistaan.

Te raatajain vaimot, teillä ei ole koteja. Teillä on ainoastaan ole koteja. Teillä on ainoastaan väliaikaisia suojia. Teillä ei myöskään ole todellista avioliittoa. Te voitte kyllä rakastaa miestänne ja miehenne rakastaa teitä. Te voitte olla hyviä, uskollisia vaimoja. Mutta avioliitto tarkoittaa paljon enemmän kuin vaan sitä, että asua yhdessä ja synnyttää lapsia maailmaan. Se tarkoittaa sitä että teidän tulisi jakaa miehenne kanssa hänen pyrkimyksensä, toiveensa ja ihanteensa, yhtä hyvin kuin hänen huolensakin. Se tarkoittaa toveruutta puolisoiden välillä. Mutta teillä ei ole aikaa lukemiseen, ajatteluun ja opiskeluun; te olette liian väsyneitä, voidaksenne keskustella vakavista asioista miehenne tai kenenkään kanssa. Kotitaloudessanne ainainen raatamisenne imee teistä voimanne ja älykkäisyytenne. Alituiset padat ja pannut, kuuma keittiön uuni ja ompelukori eivät suinkaan viritä rakkautta ja liian ankara työ vanhentaa naisen ennen hänen aikaansa.

Teillä raatajain vaimoilla ei myöskään ole äitiyttä; ei täyteläistä, tervettä onnellista äitiyttä niinkuin sen pitäisi olla. Te synnytätte ja kasvatatte lapsenne surussa, sen huolen alaspainama kuinka elättää heitä. Jokainen lapsi merkitsee lisärasitusta, enemmän huolia. Te ette koskaan voi aivan täydellisesti nauttia pienokaisistanne, eivätkä he voi koskaan täydellisesti nauttia teidän rakkaudestanne. Äitiys myös merkitsee jotain muutakin kuin pesemistä, pukemista ja ruokkimista. Se myöskin merkitsee toveruutta, kasvavaa, iloisaa ja eloisaa toveruutta äidin ja lasten välillä. Teillä ei ole aikaa olla lastenne toverina.

Oletteko koskaan ajatelleet sitä, että kaikki tämä raataminen on aivan tarpeetonta?

Onko koskaan mieleenne juolahtanut, että perheenne voitaisiin vaatettaa, ruokkia ja hoitaa ilman ,että teidän tarvitseisi uuvuttaa itsenne kuoliaaksi loppumattoman raadannan kautta?

Oli aika, jolloin jokainen perhe rakensi itse sen majan, missä asui ja mies metsästi riistan, jonka he ravinnokseen tarvitsivat. Jos he eivät olisi itse rakentaneet majaansa ja jos ei mies olisi metsästänyt niin he olisivat olleet ilman ruokaa ja suojaa. Tänä päivänä ei enään tarvitse itse rakentaa suojaansa ja metsästää ravintoaan. Teollisuus on yhteiskunnallistunut. Huoneita rakennetaan ja ruokaa ja kaikkia muita tarpeita valmistetaan ihmisjoukkojen yhteisten ponnistusten kautta. Samalla tavalla voitaisiin tämä tärkeä työ, nim. kotitalous yhteiskunnallistuttaa. Naisjoukot tehden työtä yhdessä, järjestelmällisellä ja hyvin suunnitellulla tavalla, kukin tehden työtä muutaman tunnin päivässä, voitaisiin siten pitää kodit puhtaina ja miellyttävinä, lapset hoitaa hyvin ja ruoka valmistaa paremmin ja säästävämmin kuin mitä se voidaan valmistaa yksityisessä kodissa, missä kaikki tehtävät lankeavat yhden harteille.

Onko tämä mahdollista? On. Se on mahdollista jo tänäkin päivänä, vaikkakin teollisuus on olemassa vielä vaan voiton eikä tarpeen tähden. Ja se tulee olemaan vissi todellisuus silloin kun teollisuus on siten järjestetty, että työläismiesten ja naisten ei enää tarvitse tuottaa mitään niille muutamille voitoksi, jotka omistavat koneet, vaan he omistavat itse nämä tuotantovälineet.

Te olette kai kuulleet sosialismista. Sosialistisessa yhteiskunnassa kotitalous, samoin kuin kaiken muukinlainen työ yhteiskunnallistutetaan ja hoidetaan kaikkien yhteiseksi hyväksi. Silloin ei tule olemaan koti-orjia eikä palvelijoita. Silloin tulee olemaan vaan ammattitaitoisia keittäjiä, puhdistajia, neulojia, sairaanhoitajia ja lasten hoitajia, aivan samanlaisia kuin rikkaat nykypäivänä palkkaavat omaksi mukavuudekseen.

Te raatajain vaimot, sen sijaan, että raataisitte orjan työssä aamusta iltaan edes saamatta palkkaa työstänne, kuten nykyään, silloin astutte ammattitaitoisten rivehin. Mutta te ette tule palvelemaan yksityisiä, vaan yhteiskuntaa. Hyvät keittäjät teidän joukostanne, ne, jotka pitävät keittämisestä ja ovat käyneet siihen opin, kuten kaikkiin muihinkin ammatteihin täytyy käydä oppi, autatte aterioiden valmistamisessa ihmisryhmille tai perheille, puhtaissa keittiöissä, jotka ovat varustetut kaikilla uusimman aikaisilla keittovälineillä, ja työtä säästävillä laitoksilla.

Ja ne teidän joukostanne, jotka ovat erikoisen käteviä puhdistustyössä ja voitte laittaa paikat siisteiksi ja miellyttäviksi, te liitytte ammattitaitoisten puhdistajien joukkoon. Mutta teidän ei tarvitse tehdä työtä tomulasta kädessä ja vanhan aikaisilla luudilla. Te käytätte sähköllä käyviä imupuhdistuskoneita ja muita tarpeellisia ja käytännöllisiä koneita, joita rikkaat voivat ostaa jo tänä päivänä, vaan jotka ovat liian kalliita työmiehen kukkarolle. Ja hoitajat joukostanne — joillakin naisilla on luontainen taipumus toisten ihmisten hoitamiseen — käyvät varsinaisen opin lasten hoitoon ja lapsiluonteen tuntemiseen ja sitte he ottavat huolekseen lasten päivähoitolat, jotka ovat varustetut kaikilla mahdollisilla välineillä mitä tiede ja taide voi keksiä, mihin äidit voivat huoletta jättää lapsensa siksi aikaa kun he suorittavat työosansa ammattialallaan.

Tässä te pysähdytte. Tähän saakka te piditte tästä kuvauksesta koskeva tulevaa yhteiskunnallista järjestystä; mutta viime lauseet teidät peloitti. Päivähoitolako, mihin äidit jättävät lapsensa? Sehän tarkoittaa sitä, että teidän täytyy erota lapsistanne. Te näette sielunne silmillä hirveitä kuvia siitä, kuinka sosialismi hävittää kodit ja perheet hajoittaa. Mutta malttakaahan — malttakaa ja ajatelkaa! Ettekö te ero lapsistanne osaksi aikaa päivästä nytkin, ja koko päiväksikin? Ettekö te lähetä lapsianne viideksi ja kuudeksi tunniksi päivässä kuusi päivää viikosta kouluun ja leikkitarhaan, niin pian kuin he ovat niin vanhoja, että heidät sinne otetaan, ja ettekö tunne, että lapsenne tulevat siellä paljon paremmin perään katsotuksi kuin omassa puutteellisessa kodissanne? Ja eikö ne teistä, joiden täytyy käydä työssä poissa kotoa elantonne eteen, täydy jättää lapsenne, aivan pienet rintalapsetkin, kahdeksaksi, yhdeksäksi, jopa kymmeneksikin tunniksi yksityisten perustamiin hoitoloihin joissa annetaan teille tämä pieni apu, ei oikeuden tähden vaan sen voiton tähden mitä siitä on tai sitten annetaan se armopalana?

Sosialistisessa yhteiskunnassa ei työpäivän tarvitse koskaan kestää neljää tai kuutta tuntia pitemmälle. Ei ainoankaan miehen eikä naisen ole pakko tehdä työtä pitempää aikaa päivässä, sentähden, että silloin ei tule olemaan joutilaita laiskureita elätettävänä, sillä kaikki tekevät osansa hyödyllistä työtä — kaikki, paitsi lapset, vanhukset ja sairaat. Muutama tunti päivässä kunkin osalle, työstä tulee riittämään ihmisten tarpeiden täyttämiseksi, yhtähyvin kuin mukavuuksien ja huvienkin valmistamiseksi. Ja ei kenenkään tarvitse olla lapsistaan eroitettuna pitempää aikaa kuin kuusi tuntia päivässä, kuten nytkin, kun he ovat koulussa, ja sen ajan te tiedätte, että lapsenne ovat hyvässä turvassa, että heidän ruumiillisesta ja sielullisesta kasvatuksestaan pidetään parhain huoli mitä on mahdollista.

Kun te olette täyttäneet viiden tai kuuden tunnin kestävän työnne yhteiskunnallisesti tarpeellisessa työssä, ovat jälellä olevat kahdeksantoista tai yhdeksäntoista tuntia vuorokaudesta käytettävänänne niinkuin itse parhaaksi näette. Ajatelkaahan sitä! Te voitte sen ajan käyttää omaksi nautinnoksenne! Silloin teillä on aikaa nauttia kodistanne — miellyttävästä, iloisesta, kauniista kodistanne; teillä on aikaa rakastaa lapsianne ja leikkiä ja ilakoida heidän kanssaan; aikaa olla terve, iloinen, rakastavainen toveri miehellenne ja lapsillenne; teillä on aikaa lukea ja opiskella, käydä katsomassa taidemuseoita, aikaa oleilla ihanassa luonnossa; teillä on aikaa olla ja elää ihmisinä!

Ja milloin tulee kaikki näin olemaan? Tulevaisuudessa. Kaukaisessa tulevaisuudessa, jos te edelleenkin tyydytte elämään nöyrinä ja äänettöminä ja välinpitämättöminä. Mutta läheisessä tulevaisuudessa, jos nousette kapinaan tarpeettomia orjan kahleitanne vastaan ja liitytte siihen koko maailmaa käsittävään taisteluarmeijaan, joka toimii uuden, paremman yhteiskuntajärjestyksen saavuttamiseksi. Vaikka ette te itse eläisikään näkemään sitä uutta järjestelmää, niin lapsenne ja lastenne lapset sen kuitenkin tulevat näkemään. Te olisitte valmiit uhraamaan elämänne lastenne hyväksi nyt. Mutta parempaa hyvää työtä lapsianne kohtaan ette voi tehdä, kuin toimimalla sosialismin hyväksi, joka tarkoittaa heille parempaa maailmaa olinpaikkana.

Äänekkäämpiä toisintoja äideille

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta.)

ti raatelee äitinsä hellästi väräjävän pyhimmän. Siinä äitien palkka useinkin on!

Miehet — ilman meitä äitejä te kaikki olisitte jo aikoja sitte sukupuuttoon kuolleet. Miten avuttomia te — muka väkevät miehet olisitte ilman meitä. Teidät olisi oma hehkunne moninkerroin karreksi polttanut, ellei meissä heikoissa naisissa olisi pelastajanne ja auttajanne. Nainen lahjoittaa teille jotakin niin jaloa, ylevää — autuaallista, niin pyhää, että minkään ihmiskielen sanoilla ei voi siitä puhua, sen arvoa alentamatta. Äideiltä kaikki miehet elämänhalunsa saavat: kun omassa olemuksessa teitä kannamme, sydänlämmöllä lämmitämme, ulkonaisilta vaaroilta suojaamme, omalla verellämme jokaista ruokimme. Henkemme uhalla me teille elämänne lahjoitamme, johonka vielä kaiken lisäksi ulkonainen pakko painaa. Äidin täytyy aina — niin sanomattoman paljon — kaikkensa armottomalle elämälle antaa ja sittenkin itse kaikesta ilman jäädä. Mitä tietää miehet äitiyden kovista koettelemuksista, jotka sisältävät tuhat tulista tuskaa ja kaikki me kannamme ja kestämme. Jos joku meistä tielle joutuu, ajetaan ja nääntyykin, niin onko se ihme. Ihmeempi ettemme kaikki! Kuinka, ettekö tekin ole impiunelmianne uneksinut, toiveitanne toivonut. Olettehan elämältä riemuja odottanut ja onnea ja hyvää. Ja miten oikeutettua se toivo on ollut, yhtä oikeutettua kuin kenen muun. Ja kuitenkin on tämä armoton maailma teidän parhaat ja luvallisimmat toiveenne murskannut kuin saippuakuplat. Teitä on se pettänyt pahemmin ja katkerammin kuin muita. Jos kutkaan ovat pahimmin piinatut, kuin köyhän, runsas-lapsilukuisen perheen äidit. Ne ovat ihmissuvun onnettomimmat. Kun yhtä lastaan rinnoillaan imettää, samalla kertaa toista kehdossa jalallaan heiluttaa, kolmannen nenän alustaa toisella kädellään puhdistaa, sekä näistä vanhempien lasten vaikerruksiin tyynnyttävästi lohdun sanoja jakaa, tämän kaiken lisäksi tietäen uuden elämän olemassaolonsa ilmoittavan — silloin niin tuskaa tuottavasti huimaa ja kesken kaiken täytyy rientää ylösantamaan... Saisiko edes yhden syleilyn riemun itselleen? Olisiko onnellinen eläen varastetusta rakkaudesta? Ehkä ihanampaa, jos tietäisikään sydäntä

Kenkiä

jotka tyydyttävät kaikkia. Jos haluatte sopivia, kestäviä ja samalla aistikkaita KENKIÄ, tulkaa katsomaan meidän jalkinevarastoamme. Me voimme tyydyttä teitä.

Bee Hive
ASTORIA, OREGON